

Recés de Quaresma MPCB-ACO

Martí Codolar, Barcelona – 13 de febrer de 2016

“Mira, sóc a la porta i truco” (Ap 3, 20)

És Déu qui truca a la porta. És a través dels altres que Déu truca a la nostra porta.
Com l'acollim?

Presentació

- a) **Carta a l'església de Laodicea** (Ap 3,14-22)
- b) **Dejuni, pregària i caritat** (Is 58,6-11)
- c) **Missatge del papa Francesc per a la Jornada Mundial dels Migrants i Refugiats (17/01/2016).**
- d) **“Les set Paraules de Crist”**, selecció de les paraules de Jesús pronunciades des de la creu segons els Evangelis, ens ajuden a mirar amb els ulls de Jesús la realitat dolorosa que vivim, especialment com a societat europea, còmplice i víctima de la tragèdia que viuen milers de refugiats que truquen a les portes d'Europa, fugint de l'horror de la guerra.

Punts de Meditació

- **Desesperació**
Quarta paraula (Mc 15,34): *Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?*
SI 22(21),2-6
- **Justificació**
Primera paraula (Lc 23,34): *Pare, perdona'ls, que no saben el que fan.*
Mt 23,41-46
- **Indignació**
Segona paraula (Lc 23,43): *T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís.*
Ex 3,1-10
- **Pregària**
Cinquena paraula (Jn 19,28): *Tinc set!*
Mt 5,3-12
- **Confiança**
Sisena paraula (Lc 23,46): *Pare, confio el meu alè a les teves mans.*
Fl 1,3-11
- **Acollida**
Tercera paraula (Jn 19,26): *Dona, aquí tens el teu fill.*
Mt 25,31-40
Ex 23,6-9
- **Serenitat**
Setena paraula (Jn 19,30): *Tot s'ha complert.*
Fl 4,4-9

Per a compartir

1. Quaresma: dejuni, pregària i caritat. Com tradueixo aquests termes avui a la meua vida concreta?
2. “L'hospitalitat viu de donar i rebre”, diu el papa Francesc. Quina experiència en tinc a la meua vida?
3. “Sóc a la porta i truco”. Què significa per mi escoltar Jesús, obrir-li la porta i sopar amb ell? Quins són els trets de l'Església (comunitat, grup, moviment, parròquia...) que descobreixo a Ap 3,14-22? I què em qüestiona de la “meua” Església?

Missatge del sant pare Francesc per a la jornada mundial del migrant i el refugiat.

17 de gener de 2016

«Emigrants i refugiats ens interpel·len. La resposta de l'Evangelí de la misericòrdia»

Benvolguts germans i germanes,

A la butlla de convocatòria al Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia vaig recordar que «hi ha moments en què, d'una manera molt més intensa, estem cridats a fixar la mirada en la misericòrdia per a poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de la manera d'obrar del Pare» (*Misericordiæ vultus*, 3). En efecte, l'amor de Déu tendeix a aconseguir-nos tots i cadascú, transformant aquells qui acullin l'abraçada del Pare entre altres braços que s'obren i s'estrenyen perquè qui sigui sàpiga que és estimat com a fill i se senti «a casa» en l'única família humana. D'aquesta manera, la cura paternal de Déu és sol·lícita envers tots, com ho fa el pastor amb el seu ramat, i és particularment sensible a les necessitats de l'ovella ferida, cansada o malalta. Jesucrist ens va parlar així del Pare, per a dir-nos que ell s'inclina sobre l'home lligat per la misèria física o moral i, com més s'agregen les seves condicions, més es manifesta l'eficàcia de la misericòrdia divina.

En la nostra època, els fluxos migratoris augmenten continuadament a totes les àrees del planeta: refugiats i persones que escapen de la seva pàtria interpel·len cadascun de nosaltres i les col·lectivitats, desafiant la manera tradicional de viure i, a vegades, trastornant l'horitzó cultural i social amb el qual es confronten. Cada vegada més sovint, les víctimes de la violència i de la pobresa, abandonant les seves terres d'origen, sofreixen l'ultratge dels traficants de persones humanes en el viatge cap al somni d'un futur millor. Si després sobreviuen als abusos i a les adversitats, han d'enfrontar-se a realitats on es coven sospites i temors. A més, no és estrany que es trobin amb manca de normes clares i que es puguin posar en pràctica, que regulin l'acollença i prevegin vies d'integració a curt o llarg termini, amb atenció als drets i als deures de tots. Més que en temps passats, avui l'Evangelí de la misericòrdia interpel·la les consciències, impedeix que s'habituin al sofriment de l'altre i indica camins de resposta que es fonguin en les virtuts teològiques de la fe, de l'esperança i de la caritat, desplaçant-se en les obres de misericòrdia espirituals i corporals.

Sobre la base d'aquesta constatació, he volgut que la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat de 2016 sigui dedicada al tema: «Emigrants i refugiats ens interpel·len. La resposta de l'Evangelí de la misericòrdia.» Els fluxos migratoris són una realitat estructural, i la primera qüestió que s'imposa és la superació de la fase d'emergència per a donar espai a programes que consideren les causes de les migracions, dels canvis que s'esdevenen i de les conseqüències que imprimeixen rostres nous a les societats i als pobles. Tots els dies, però, les històries dramàtiques de milions d'homes i dones interpel·len la Comunitat internacional, davant l'aparició d'inacceptables crisis humanitàries a molts llocs del món. La indiferència i el silenci obren el camí a la complicitat quan veiem en qualitat d'espectadors els morts per asfíxia, penúries, violències i naufragis. Tant si són de dimensions grans o petites, sempre són tragèdies quan es perd encara que sigui una vida.

Els emigrants són els nostres germans i germanes que cerquen una vida millor lluny de la pobresa, de la fam, de l'explotació i de la distribució injusta dels recursos del planeta, que haurien de ser dividits de manera igual entre tots. ¿No és potser el desig de cada un d'ells millorar les condicions pròpies de vida i obtenir un benestar honest i legítim per a compartir amb les persones que estimen?

En aquest moment de la història de la humanitat, fortament marcat per les migracions, la identitat no és qüestió d'importància secundària. Aquell qui emigra, de fet, és obligat a modificar alguns aspectes que defineixen la persona mateixa i, fins i tot en contra de la seva voluntat, obliga al canvi també a qui l'acull. ¿Com viure aquests canvis de manera que no es converteixin en obstacles per al desenvolupament autèntic, sinó que siguin oportunitats per a un autèntic creixement humà, social i espiritual, respectant i promovent els valors que fan l'home cada vegada més home en la justa relació amb Déu, amb els altres i amb la creació?

En efecte, la presència dels emigrants i dels refugiats interpel·la seriosament les societats diverses que els acullen, les quals han d'afrontar els nous fets, que poden veure's com a imprevistos si no són adequadament motivats, administrats i regulats. ¿Com es pot fer, de manera que la integració sigui una experiència enriquidora per a ambdós, que obri camins positius a les comunitats i previngui el risc de la discriminació, del racisme, del nacionalisme extrem o de la xenofòbia?

La revelació bíblica anima a l'acolliment de l'estranger, motivant-la amb la certesa que fent això s'obren les portes a Déu, i en el rostre de l'altre es manifesten els trets de Jesucrist. Moltes institucions, associacions, moviments, grups compromesos, organismes diocesans, nacionals i internacionals viuen la sorpresa i l'alegria de la festa del trobament, de l'intercanvi i de la solidaritat. Ells han reconegut la veu de Jesucrist: «Mira, sóc a la porta i truco» (Ap 3,20). I, malgrat això, no deixen de multiplicar-se els debats sobre les condicions i els límits que s'han de posar a l'acolliment, no sols en les polítiques dels Estats, sinó també en algunes comunitats parroquials que veuen amenaçada la tranquil·litat tradicional.

Davant aquestes qüestions, com pot actuar l'Església si no inspirant-se en l'exemple i en les paraules de Jesucrist? La resposta de l'Evangeli és la misericòrdia.

En primer lloc, aquesta és do de Déu Pare revelat en el Fill: la misericòrdia rebuda de Déu, en efecte, suscita sentiments de gratitud alegre per l'esperança que ens ha obert al misteri de la redempció en la sang de Crist. Alimenta i enrobusteix, a més, la solidaritat envers el proïsme com a exigència de resposta a l'amor gratuït que Déu, «donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors» (Rm 5,5). Tanmateix, cadascun de nosaltres és responsable del seu proïsme: som custodis dels nostres germans i germanes, visquin on visquin. Cuidar les bones relacions personals i la capacitat de superar prejudicis i pors són ingredients essencials per a conrear la cultura de l'encontre, on s'estigui disposat no sols a donar, sinó també a rebre dels altres. L'hospitalitat, de fet, viu de donar i de rebre.

En aquesta perspectiva, és important mirar els emigrants no sols en funció de la seva condició de regularitat o d'irregularitat, sinó sobretot com persones que, tutelades en la seva dignitat, poden contribuir al benestar i al progrés de tots, de manera particular quan assumeixen responsablement els deures en relació amb qui els acull, respectant amb reconeixement el patrimoni material i espiritual del país que els allotja, obeint-ne les lleis i contribuint als seus costos. Malgrat tot, no es poden reduir les migracions a la seva dimensió política i normativa, a les implicacions econòmiques i a la mera presència de cultures diferents en el mateix territori. Aquests aspectes són complementaris a la defensa i a la promoció de la persona humana, a la cultura de l'encontre entre pobles i de la unitat, on l'Evangeli de la misericòrdia inspira i anima itineraris que renoven i transformen tota la humanitat.

L'Església dona suport a tots els qui s'esforcen per defensar els drets de tots a viure amb dignitat, sobretot exercint el dret a no haver d'emigrar per a contribuir al desenvolupament del país d'origen. Aquest procés hauria d'incloure, en el seu primer nivell, la necessitat d'ajudar els països d'on surten els emigrants i els pròfugs. Així es confirma que la solidaritat, la cooperació, la interdependència internacional i la distribució igual dels béns de la terra són elements fonamentals per a actuar en profunditat i de manera incisiva sobretot en les àrees d'on parteixen els fluxos migratoris, de tal manera que cessin les necessitats que indueixen les persones, de manera individual o col·lectiva, a abandonar l'ambient natural i cultural propis. En tot cas, cal evitar, possiblement ja en el seu origen, la fugida dels pròfugs i els èxodes provocats per la pobresa, per la violència i per la persecució.

Sobre això és indispensable que l'opinió pública sigui informada de manera correcta, fins i tot per a prevenir pors injustificades i especulacions a costa dels migrants.

Ningú no pot fingir no sentir-se interpel·lat per les noves formes d'esclavitud gestionada per organitzacions criminals que venen i compren homes, dones i nens com a treballadors en la construcció, en l'agricultura, en la pesca i en altres àmbits del mercat. Quants menors són encara avui obligats a allistar-se a les milícies que els transformen en nens soldats. Quantes persones són víctimes del tràfic d'òrgans, de la mendicitat forçada i de l'explotació sexual. Els pròfugs del nostre temps escapen d'aquests crims aberrants que interpel·len l'Església i la comunitat humana, de manera que ells puguin veure en les mans obertes de qui els acull el rostre del Senyor, «Pare entranyable [misericordiós] i Déu de tot consol» (2Co 1,3).

Estimats germans i germanes emigrants i refugiats. A l'arrel de l'Evangeli de la misericòrdia, l'encontre i l'acolliment de l'altre s'entrecreen amb l'encontre i l'acolliment de Déu: acollir l'altre és acollir Déu en persona. No us deixeu robar l'esperança i l'alegria de viure que brollen de l'experiència de la misericòrdia de Déu, que es manifesta en les persones que trobeu al llarg del seu camí. Us encomano a Maria Verge, Mare dels emigrants i dels refugiats, i a sant Josep, que van viure l'amargor de l'emigració a Egipte. Encomano també a la seva intercessió aquells qui dediquen energia, temps i recursos a la cura, tant pastoral com social, de les migracions. Sobretot, els imparteixo de cor la benedicció apostòlica.

Francesc

Les set Paraules de Crist a la creu

Música de Théodore Dubois (1837-1924)

INTRODUCCIÓ

O vos omnes qui transitis per viam, attendite, et videte si est dolor sicut dolor meus. Posuit me Dominus desolatam, tota die moerore confectam; ne vocetis me Noemi, sed vocate me Mara.	Als qui passeu pel camí, mireu-ho bé i veureu si hi ha un dolor com aquest. El Senyor m'ha deixat en la desolació, llangueixo tot el dia. No em digueu Noemí; digueu-me Marà, perquè el Totpoderós m'ha omplert d'amargor.
--	---

PRIMERA PARAULA

Pater, dimitte illis, non enim sciunt, quid faciunt. Et dicebant omnes : Reus est mortis ; tolle, tolle, crucifige eum. Sanguis ejus super nos et super filios nostros ! Crucifixerunt Jesum et latrones, unum a dextris et alterum a sinistris	Pare, perdona'ls, que no saben el que fan. Els digueren: Mereix pena de mort! Crucifica'!! Que la seva sang caigui sobre nosaltres i els nostres fills! Juntament amb ell foren crucificats dos bandolers, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra.
--	---

SEGONA PARAULA

Hodie mecum eris in paradiso, amen, dico tibi. Domine, memento mei, cum veneris in regnum tuum.	T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís. Senyor, recorda't de mi quan arribis al teu Regne.
---	---

TERCERA PARAULA

Mulier, ecce filius tuus. Stabat Mater dolorosa, juxta Crucem lacrymosa, Dum pendebat Filius. Qui est homo, qui non fleret, Christi matrem si videret in tanto supplicio ?	Dona, aquí tens el teu fill. Dempeus, la mare de dolors s'apropa a la creu, plorant, davant del seu fill suspès. Qui, sense vessar cap llàgrima, podria mirar la mare del Crist en tant cruel turment?
--	--

QUARTA PARAULA

Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? Omnes amici mei dereliquerunt me ; praevaluerunt insidiantes mihi ; tradidit me quem diligebam. Vineam meam electam, ego te plantavi ; quomodo conversa es in amaritudine ut me crucifigeres ?	Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? Tots els meus amics m'han abandonat i els meus enemics miren triomfants. Vaig ser traït per un que jo estimava. Oh, la vinya, que jo havia escollit i plantat, com has pogut esdevenir amargant i cruel fins a crucificarme?
---	--

CINQUENA PARAULA

Sitio! Judaei praetereuntes blasphemabant eum, moventes capita sua et dicentes : Vah ! Qui destruis templum Dei, si tu es Christus, Filius Dei, descende de nune de cruce, ut videamus et credamus tibi. Si tu es Rex Judeorum, salvum te fac.	Tinc set! Els jueus que passaven per allí l'injuriaven movent el cap amb aires de mofa i dient: Va, tu que havies de destruir el santuari, si ets el Crist, el Fill de Déu, baixa de la creu, així ho veurem i creurem en tu! Si ets el rei dels jueus, salva't a tu mateix.
--	--

SISENA PARAULA

Pater, in manus tuas commendo spiritum meum. Pater meus es tu, Deus meus, susceptor salutis mea.	Pare, confio el meu alè a les teves mans. Tu ets el meu Pare, el meu Déu, la roca que em salva.
--	---

SETENA PARAULA

Et clamans Jesu voce magna dixit: Consummatum est! Et inclinato capite, tradidit spiritum. Erat autem fere hora sexta ; obscuratus est sol, et tenebrae factae sunt in universam terram ; velum templi scissum est ; omnis terra tremuit ; petrae scissae et monumenta aperta sunt.	Jesús va exclamar amb tota la força: Tot s'ha complert. I inclinant el cap, lliurà l'esperit. Eren cap a l'hora sexta. El sol s'enfosquí i les tenebres cobriren tota la terra. La cortina del temple s'esquinçà, la terra tremolà, les roques s'esberlaren i els sepulcres s'obriren.
---	--

PREGÀRIA

Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi, quia per sanctam Crucem tuam redimisti mundum.	T'adorem, oh Crsit, i et beneïm, perquè per la teva santa Creu has redimit el món.
---	--

Pregària inicial

Es Déu qui truca a la porta. És a través dels altres que Déu truca a la nostra porta. Com l'acollim?

Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva, i soparé amb ell i ell amb mi. (Apocalipsi 3,20)

Mira, sóc a la porta i truco

Para't un moment. No vagis tan atabalat. Ell és a la teua porta. Potser et sembla impossible. Ha fet un viatge increïble. Té infinites formes de trucar. Generalment ho fa en les veus d'aquells insignificants per a la nostra satisfeta societat. També, algunes vegades, pot trucar interiorment, a l'hora menys prevista. No cal que preguntis qui és. Podria ser que portés temps trucant i esperant, i tu empantanegat en mil coses. Et pots haver acostumat al truc suau, amable i insistent.

Si algú escolta la meua veu

Sembla que no es fa massa il·lusions de què molts escoltin. Podria ser que algú es parés uns instants per escoltar-lo. Quina sort si fossis tu!. Para l'orella, deixa que entri el so de la Veu. És la seva. De l'orella, al cor i del cor a les mans per obrir.

(I com seria el to de la veu de Jesucrist quan deia: vull, els teus pecats et són perdonats, sóc jo que parlo amb tu, segueix-me, no tingueu por, això és el meu cos, tireu la xarxa....etc.).

Obre la porta

La teua porta, que era tancada. T'has commogut per la veu i la presència a l'altra banda. Primer has obert amb la ment. Després amb les mans. A mida que s'anava obrint entrava la llum, en el bell mig d'aquesta fe, Ell, que et mira. Ara tan sols sents la seva mirada, que va entrant fins al fons del fons.

(Aquella dona viuda que donava una petita moneda en el Temple va ser mirada per Jesús perquè havia obert la porta, donant el que necessitava per a viure. Aquella mirada del Mestre ha travessat els segles i encara avui ens arriba si obrim la porta).

Entraré a casa seva

Ho ha entès molt bé, si has obert la porta és per entrar-hi. Te n'adones de qui és el que està entrant!. Fixa't com ha esperat i ha respectat la teua llibertat. No vol forçar res. No et preocupis si tens la casa mal endreçada. La casa, la seva intimitat, l'escalfor, els records, la teua història i les històries, aquelles vibracions, sentiments i trobades, la soledat..... Ja hi és.

(Jesús anava a la casa de Marta i Maria i s'hi trobava bé, era un temps de descans, parlava, escoltava, es fixava en Marta i li transmetia pau, mirava a Maria i s'alegrava per ella)

Soparé amb ell i ell amb mi

D'igual a igual. Ni un sense l'altre ni l'altre sense l'U. Aquesta és la meravella del nostre Déu, que ha decidit fer un sopar d'amistat. Hi ha comunicació, conversa, entesa, comentaris. De la comunicació a la comunió i de la comunió a la unió.

(Jo seré amb vosaltres fins a la fi del món).

Intenta escoltar la veu, mira d'obrir-li la porta, deixar que entri a casa teua , i ja veuràs, sopareu junts.

1. No ho sents? Hi ha algú que està trucant! (2)

Oh, respon-li! Obre la porta. No ho sents? Hi ha algú que està trucant!

2. De qui deu ser el truc? No ho sents? Hi ha algú que està trucant! (2)
3. No el deixis fora! No ho sents? Hi ha algú que està trucant! (2)
4. Jesús s'espera! / No ho sents? Jesús està trucant! (2)
5. Que no el coneixes? / No ho sents? Jesús està trucant! (2)